

ΠΩΛΗΣ ΕΠΟΨΗΣΗΣ

DICTA AMARA

Σ' ΕΚΕΙΝΗ...

Πώς περνάει ο καιρός σέρνοντας σ' τὸ γοργό του διάβη τόσες εὐχάριστες ἀναμνήσεις προσπαθώντας νὰ τῆς σκεπάζω μὲ τὸ δόλοπο-
κτο τῆς λήθης πέπλο, προσπαθώντας νά τῆς ρί-
ξω σ' τῆς κφάνις τὰ δόλοπυχτα σκοτάδια.

Θυμάμαι τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη, ὡ ἡμέρα, τρῖσετυχιμένη γιὰ μένα, ποὺ μόνος κατὰ-
μονος σ' τοῦ μεσημερινοῦ σιγαλὶ ἐνὸς ὁ ἥλιος
πυρπολοῦσε ὅξω, τῆς ἔδωσα μὲ τρεμάμενα
ἀπ' τῆ ταρχή χέρια τὸ πρῶτο μου γράμμα
ποὺ μέσζ σ' αὐτὸ ἀνοιγμὰ χεῖλια τῆ δόλια
μου καρδιά, πόσζ πειστικά λόγια, ποὺ μου
ὀπηγόρευε ἡ θεϊκὴ μ' ἀγάπη εἶχε χαράζει
στὸ ἀψυχο κείνο χαρτί!

Θυμάμαι μὲ τὴ λαχτάρα τὴ πῆρε σιὰ κρι-
νόλευκα χεράκια τῆς, κι' ἀπ' τὸ φόβο μὴν
τὴν καταλάβῃ ἀνθρώπινο μάτι, μ' ἔλα ξέχωρο
γέλοιο στὰ μελιστάλχχτα χεῖλια τῆς τῶαρυσε
στ' ἀλαδὰστρινζ κ' εὐδωδιαμενα στήθειά τῆς.

Θυμάμαι ὅταν ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλον,
ἀφ' οὗ ἀποδέχτηκε τὸν ἀγνό καὶ ἄδολο ἔρωτα
μου, κατσίγρωνε τὸ σχέδιο τοῦ μέλλοντός
μζς ποὺ ἡ μεγάλη ἀγάπη μζς ἔλανε νὰ τὸ
βλέπουμε σερωμένο ἀπὸ χνουδωτὰ θελοῦδα.

Ὁ! σὺπαρθένα τῆς ρημειδικῆς μουστράτζς
ὀδηγήτρη, ὡ! τὸν κρῖνων σὺ ἀσπροκρῖνο καὶ
τριαντάφυλλο τῶν ἀτρωων τριανταφύλλων.
ἄχ! τῶν ὀνε' ρων μου θηλαυρέ, τῆς καρδιάς
μου ἀγχιπητό ἐνδελμζ, ὀμρφη μου νεράτζζ,
τῆς ψυχῆς μου ξελλογιάτρη, γιὰτὶ, ἄχ ναι
γιὰτὶ νὰ ξεχάστῃς τότζ γοήγορζ ἐκείνον
ποὺ γιὰ σὲνα λαχταροῦσε; γιὰτὶ, γιὰτὶ ναι
νὰ σπάσῃς ἀλύπητα τὴν ἀλυσιδὰ ἐκεῖνη ποὺ
ἔνωσε τῆς ἀθώες μετς καρδιές; γιὰτὶ νὰ στρέ-
ψῃς σ' ἄλλον τὸ μάγο σου δλέμμζ; γιὰτὶ νὰ
προδῶσῃς τὸν θεῖο, τὸν ὀκνηκὸ ἐκείνον ἔρω
τα μζς; γιὰτὶ! γιὰτὶ! ἄχ! ναι γιὰτὶ!

.... Φευγάτε, φευγάτε λοιπὸν τῶρζ
λευκόφτερα ὀνειρζ ποὺ χαῖδεύτε τὴ πο-
λύπαθῃ ζωὴ μου μὲ τὰ οὐρανογέννητα κάλ-
λη σκς μὴ μ' ἀφίνετε νὰ λιχνιστῶ ἄλλο στὰ
καταγάλανα πλάγγη ἀπὸ νεκνίου; πόθους
καὶ μελλίγλυκα λιγώμτζς τῆς ζωῆς.

Φευγάτε, φευγάτε ναι! χρυσόφτερζ ὀνειρζ
κι' ἀφῆστε με μονάχο, κατσίμινιζ νὰ κλζψω,
νὰ κλάψω πικρά τῇ χαμένη ἀγάπῃ μου!!
φευγάτε μακρὰ πὸ μένα τῆς τύχης τὸν ἄ-
πῶκληρο!!!

Πάτρα

ΡΟΔΟΦΥΛΛΟΣ Ζ. ΑΓΚΡΑΘΙΩΤΗΣ

** ΚΟΡΗ Τ' ΟΝΕΙΡΟΥ **

Κόρη γλυκεῖα τ' ὀνείρου μου, τὸ ροδαλὸ σου στόμα
γιὰτὶ ἕνα λόγο φτερωτὸ νὰ φύγῃ δὲν ἀφίνει;
γιὰ ὅν ἀφίνεις μιὰ κραυγὴ, χαμόγελο κι' ἄ κόμα
γιὰτὶ ἕνα δάκρυ γάρφαρο τὸ μάτι σου δὲν χύνει;

**

Κόρη τ' ὀνείρου πιά εἶσαι σὺ ποὺ τ' αὐτὰ σου
(κάλλη
τὴν πονεμένη μου καρδιά σὲ δύνεια τὴν περδῆσαν
καὶ τὰ γλυκὰ τὰ μάτια σου καὶ τὰ μυλλιά σου)
κάθε χαρὰ πὸ πάνω μου γιὰ πάντα τὴν ἐκλέψαν;

**

Κόρη γλυκεῖα ζωντάνεψε γιὰ μιὰ στιγμή μπρο-
(στά μου
καὶ τὰ γλυκὰ τὰ χεῖλη σου δυὸ λόγια ἄς μοῦ ποῦνε
νὰ ἴδῃς ἐμένα δοῦλο σου γονατιστὸ, θεὰ μου,
καὶ λιτανίες προσηυχῆς τὰ κάλλη σου ν' ἀκούνε.

Μεσσήνη

ΑΡΙΣ, ΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΟΝΩΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Θά διηγηθῶ ἐνταῦθα τὴν ἱστορίαν μιᾶς
υπάρξεως τὴν ὁποίαν ἐξέθρεψεν ὁ πόνος, ἐ-
γαλόνησε τὸ δάκρυ καὶ ἀνέδειξαν τῶν νυκ-
τῶν αἱ ἀγρυπνίαι.

Ὁ κόσμος τῆς τύχης δι' αὐτὴν πλέον δὲν
εἶχε τὰ θέλητρα ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα τόσοι καὶ
τόσοι ἄλλοι εὐρίσκουσι ἐν αὐτῇ διότι δὲν ἡ-
γάπα ἀπλῶς ἀλλ' ἐπόνει, ἐσφίδαζε ἐκ τῶν
πόνων τῆς ἀλγούσης καρδιάς τῆς.

Αἱ γραμμαὶ αὐτὰ ἐγράφησαν εἰς ὥρας
μελαγχολίας κατ' ἄ; οὔτε ἡ γλοῦσσα φύσις,
οὔτε τὰ τετηρίσματα τῶν πτηνῶν ἦτο δυνα-
τὸν ν' ἀποσπάσωσι τὸν γράψαντα καὶ πρέ-
πει εἰς ὥρας κατ' ἄ; ὀσκοτεινὸς πέπλος τῶν ἀν-
μνήσεων θ' ἀπλοῦται νὰ εὐρυφῇ κανεὶς εἰς
αὐτάς.

Ἔστω δὲ δι' ἐπὶ φίλε ἀναγνώστα τὸ «Η-
μερολόγιον» τοῦτο ὁ σὸς φίλος δσάκις ἡ
σκικρὰ τῆς τύχης πτέρυξ φάνει τὸ μέτωπόν
σου καὶ δοκιμάζεις ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ τὴν
ἄλυσιν τῆς εἰμαρμένης δύναμιν.

== Λ ==

Δὲν ἐγνώρισε ποτὲ τοῦ τὴν χαρὰν, δὲν ἡσ-
θάνη ποτὲ τοῦ τὸν γλυκὺ τοῦ στήθους
τοῦ πλημὸν καὶ δὲν ἐφάιδρυνε τὰ ῥοδιὰ
τοῦ χεῖλη εἰς γέλωος εὐδαιμονίας!... Καὶ
ἦδη ὡς πλάνης τῇ; ἐρήμου σῦρει τὸ βῆμα
βαρὺ καὶ κοπιώδες καὶ ὡς ἐρημίτης ἐμβλ-
ταίβει εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ παρελθόντος
εἰς τὴν μελέτην τούτου καὶ ἀρέσκειται νὰ ζῇ
ἀναπολῶν τοὺς παρελθόντας χρόνους ἐκ
σκάπτων ἐκεῖθεν ἀναμνήσεις τὰς ὁποίας ὁ
βάρβαρος λιθοξόος τῶν χρόνων δὲν ἐπέσυσε.

Δέκα καὶ τρία ἔτη ἦδη ἄλλοτε μὲν παρὰ
τὸ κελαρῆρον ῥυακίον καὶ ἄλλοτε ὑπὸ τὴν
πικρὴν σιάν τῶν πολυκλόνων πύκτων ὑπὸ
τὴν μαγευτικὴν τῆς δύσεως ἀνταύγειαν ἐξ εἰ-
πωμένους ὥσει κοιτῶν τὴν βίβλον ἀνὰ χεῖρας
διηγεῖται τὴν ἱστορίαν τοῦ συγκινῶν διὰ
τῆς μελιχρίας τοῦ φωνῆ; πάντα ὅστις διε-
χόμενος ἐκεῖθεν ἐκράτησε τὸ βῆμα καὶ ἔστη
πρὸς στιγμὴν ἵνα ἀκροασθῇ ἐκείνου.

Ποσάκις διὰ τῆς ἀπεριτοῦ ἐκείνης διηγή-
σεως μοι ἀνεβίβασε εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου
τὸ δάκρυ, δσάκις κ' ἐγὼ τῆς τύχης παίγνιον
ἔζητουν ἐν τῇ ἐρημίᾳ τὴν βάλσαμον ἐκείνην
ἣν δίδει ἡ μονήρης γύρω φύσις καὶ ἡ τερπνὴ
δάσους δαΐς.

«Μὲ τὴν ἀνατολὴν τοῦ Ἡλίου μοι ἔλεγε
ποτὲ, ἀνατέλεικα εἰς ἐμὲ νέος; κόσμος ἀναμνή-
σεων αἵτινες μὲ συγκροτοῦσι ἐπὶ ὥρας πολλὰς,
ἀκλόνητον εἰς τὴν θέσιν μου, ἀναίσθητον
εἰς πᾶν ἄλλο γεγονός, χωρὶς νὰ βλέπω τι,
χωρὶς ν' ἀκούω τι, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ φό-
βος νὰ μὲ ἀποσπάσῃ ἐκεῖθεν, οὐδεὶς θόρυβος,
οὐδεμία ἐκ τῶν ἔσωθεν ἄλλη ἐνέργεια καὶ
οὐδὲν ἄλλο γεγονός»

Ὅταν δὲ μέσα εἰς τὴν ἐκτεταμένην αὐτὴν
θάλασσαν—καὶ μοι ἔδειξε τὴν θάλασσαν
τοῦ Αἰγαίου μετὰ γάρφαρα νερά τῆς τῆς ὀ-
ποίας τὸ ἀπαλὸ κύμα ἔβρεχε τὴν ἀμμου-
διὰ—βυθίζεται ὁ βασιλεὺς μου—χωρὶς νὰ
εἶναι εἰδολολάτρης λατρεύει τὸν ἥλιον ὡς βα-
σιλεῦ τοῦ κόσμου ὅλου—κλίνει πρὸς τὴν δύ-
σιν τοῦ τότε καὶ ἐγὼ δοκιμάζω νὰ κόψω τὸ
νῆμα τῶν σκέψεών μου, πλὴν ὅμως πάλιν-
τροπῶ διότι καὶ αὐτὴς περιπίπτω εἰς νέας ἀ-
ναμνήσεις καὶ πολλάκις ὑπὸ τὰ μαρμαίροντα
τοῦ οὐρανοῦ θόλου κοσμήματα λυγνίζονται
μοι αὐτῶν ὥρας ὀλοκλήρους.....

Ναί, μετὰ μικρὰν σιγὴν προσέθεσε, πῶς

τευσε μὲ τὸ πόσα; φορὰς ἀπεκοιμήθην εἰς
τὴν θέσιν αὐτὴν χωρὶς ποτὲ νὰ διακοπῇ τὸ
γλυκὺ ὄραμα τῶν ἀναμνήσεων, τὸ τερπνὸ ἔ-
κεινο ὄνειρο μὲ τὸ ὁποῖον ἐξύπνουν καὶ ἀ-
πεκοιμούμην.....

— Ἐχεῖς φαίνεται θλιβερόν παρελθόν
ἐτόλμησα νὰ τοῦ εἶπω.

Ἄ! μοι ἀπήντησε, ἴσως νὰ μὴ γίνω πισ-
τευτὸς καὶ νὰ φανῶ ὑπερβολικὸς ἐὰν σοὶ εἶ-
πω ὅτι τὸ ἄλγος ὑπῆρξε ἡ μήτηρ ἥτις μὲ ἐ-
γέννησε, ὁ πόνος, τὸ λίκνιον ἐντὸς τοῦ ὁποῖου
ἀπὸ τῆς γεννήσεώς μου ἐνανουρίσθην μὲ τὰ
γλυκὰ τραγούδια τῆς γαργιάς μου. Εἰς ὅ-
σους εἶπον τὰς λέξεις ταύτας ἄλλοι μὲν ἐγέλα-
σαν, ἀλλ' αὐτοὶ ἦσαν οἱ ὀλιγώτεροι, ἡ μᾶλλον
οἱ ἐλάχιστοι, οἱ περισσότεροι ὅμως συνεπό-
νησαν μ' ἐμὲ καὶ ἐδικαίωσαν τοὺς λόγους μου.

Τῆς οἶδε τί καὶ αὐτοὶ διήλθον καὶ διὰ
τοῦτο ἠννόησαν ὅτι οἱ λόγοι μου εἶναι ἡ
ζοφερὰ ἀλήθεια τὴν ὁποίαν προσμεῖδιὰ τοῦ
γέροντος θανάτου τὸ ἀνδρὶκεῖον. ....

Η ΚΥ-ΠΑΡΙΣΣ-ΟΣ

Ἀπὸ τὰ «Πεζὰ Ποιήματα» τοῦ Οὐ. Ἰλδ

Ο ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ

Ἦώρα ποῦ τὸ σκοτάδι ἔπεσε πάνω στὴ γῇ,
ὁ Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀρμαθίας ἔχοντας ἀ-
ναμμένο ἕνα δαυλὶ ἀπὸ ξυλοβαλανιδιάς, ἐκα-
τέβηκε ἀπὸ τὸ λόφο στὴν καλὰδα.

Κι' ὅτ' ἐν ἐγονάτισε στὰ στούρναρολίθαρα
τῆς Κοιλιάδας τῆς Ἰερήμωσης εἶδε ἐν ἑνὶ νέ-
στῳ γυμνὸς καὶ ἔκλαιγε, τὰ μιλιά του
εἶτανε σὰν ἕνα ἄσπρο λουλούδι, μὴ εἶχε λα-
βωμένο τὸ κορμί του ἀπὸ ἀγκάθι καὶ στὰ
μαλλιά του εἶχε βάλῃ στάγτες σὰ στεφάνη.

Κ' ἐκεῖνος ποῦχε μεγάλα χτήματα εἶπε στὸ
νέο ποῦ ἦταν γυμνὸς κ' ἔκλαιγε, «Δὲν θαν-
μάζω ποῦ ἡ λύπη σου εἶνε τόσο μεγάλη,
γιὰτὶ θετικὰ αὐτὸς ἦταν ἕνας δικαίος ἀν-
θρώπος».

Κι' ὁ νέος ἀπεκρίθηκε, «Δὲν κλαίω γιὰ
κείνον, μὰ γιὰ τὸν ἐαυτό μου. Ὅμοι ἐχὼ
κάμῃ τὸ νερὸ κρασί, καὶ ἐγιάτρεψα λεπρωσ-
μένο, καὶ ἔδωκα φῶς σὲ στρόβι. Ἐπερλά-
τησα πάνω στὰ νερά καὶ ἀπὸ τοὺς κατοί-
κους τῶν μνημάτων ἐξέχισα δι' ὀφλους. Ἐ-
θρεψα τὸν πεινασμένο στὴν ἐρημο ὅπου δὲν
ὑπάρχει φαί, καὶ ἐσῆκωσα τὸν πεθαμένο ἀπὸ
τὰ στενὰ σπίτια του, καὶ στὴν προσταγή
μου, μπροστὰ σ' ἕνα μεγάλο πλῆθος ἀπὸ κό-
σμο, μιὰ ἀκαρπῆ συκιά ἐκαταξεράθηκε. Ὁ-
λα ὅσα ἔκαμε αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος καὶ γὰρ τὸ
ἴδιο τὰκαμζ. Καὶ προσέειπεν δὲν μ' ἐσταυρώ-
σαν».

OSCAR WILDE

Μετάφραση ἀπὸ τὸ Ἀγγλικὸ πρωτότυπο.

ΦΩΤΟΥ ΓΙΟΦΥΛΛΗ

ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΗΜΑΤΑ

“ΓΛΥΚΟΧΑΡΑΓΜΑ”,

Γλυκοχαράζει ἡ αὐγὴ τὰ πουλάκια σὰν
τρελλὰ ἀπὸ τὸ μεθυστικὸ τῶν λουλουδιῶν
τῆς ἀνοιξῆς μῦρο, κελαρύζουν γλυκὰ καὶ χαι-
ρετοῦν τὸ πρόβαλμα τῆς καινούργιας μέρας
ποῦ ἔτσι καθὼς προβάλλει μεσ' ὅτῃν ἀφάν-
ταστη τῆς χαρραυγῆς ἡσυχία, ἐξαγνισμένη σὰν
παρθενικὴ ψυχὴ, πρὶν ὁ ἀχιδομάλλης τῇ
λούσει μὲ τὰς καυτερὲς ἀχτίδες του, θαρρεῖς
πῶς στὰ χέρια τῆς κρατεῖ τρανὲς ἐλπίδες καὶ
ὄνειρα καὶ ἀφθαστὴ εὐτυχία!

Ὁ! πόσο τὸν καθένα ἡ στιγμή αὐτὴ μα-
γεύει καὶ τὸν κάνει νὰ βαρτίζεται ξανά, σ'
ἕνα αἰθέριο μῦρο, ποῦ τόσο πολὺ τὴν φαν-

ΑΓΑΠΗ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

8

(Συνέχεια)

Ο χειμώνας ήδη είχε παρέλθει, τὰ ὀλοσκότεινα σύννεφα ποὺ ἄλλοτε σκέπαζαν τὸν ὁρίζοντα, διελύθησαν πλέον καὶ ὁ οὐρανὸς καταγάλανος μεδιὰ πρὸς τὴν γλοῦζουσα φύσι, διασχιζόμενος ἀπ' ἀκρου εἰς ἄκρον ἀπὸ τὰ καλλικέαδα πουλιὰ τὰ ὁποῖα ἡσυχολοῦντο μὲ τὴν ἐπισκευὴν τῶν φωλεῶν τῶν τὰς ὁποίας παρέσχε τὸ ὁρητικὸν ρεῦμα τῶν ὠρομένων ἀνέμων. Ἡ θάλασσα ἡ ὁποία ἄλλοτε ὠγκοῦτο εἰς πελώρια καὶ ἀφροστεφανωμένα κύματα τώρα μόλις ρυτιδοῦνται ἀπὸ τὸ δροσερὸ μπάτη ἀφίνοντας, ἕναν ὑπόκωφο φλοίσβημα μὲ τὰ διάπυρα φιλήματα ποὺ ἔδινε τὸ κύμα στὴν κρυστάλλνια ἀμμουδιά. Μέσ' ἰσχυρισμένα περιβόλια τοῦ τὰ μῦρα τους, σκορπιῶνται στὴν ἀτμόσφαιρα πεντάμορφες παρθένες ζευγαρομένες πλέκανε στεφάνια γιὰ τὰ μεταξότριχα μαλλιά τους, παίζουν πηδοῦν, ἀγκαλιαζόμενα φιλοῦνται πρὶν περάσει ἡ ἀνοιξὶ καὶ ἄριος καταφθῆσθαι πάλι ὁ ἄριος χειμώνας.

Ομοῦ μὲ τὴν καιρικὴ αὐτὴ μεταβολή, μετεβλήθη καὶ ὁ Ντιντῆς καὶ αὐτὸ τὸ χεῖλος τοῦ τάφου ποὺ βρισκετο ἀνέζησε ὅταν ἔμαθε τὴν ἀνέλπιστη πρόσκλησι τῆς Λίνας. Ἀπὸ τὴν μεγάλη του ἀγάπῃ εἶχε μεταβληθῇ τὸσον ποῦ κατήντησε ἐντελῶς ἀγνώριστος, τὰ μῖατα του, τὰ παιδικὰ ἐκείνα μῖατα ποὺ ἄλλοτε πετοῦσαν φλόγες, ἦσαν χωμένα τώρα βαθειὰ στὴς κόγχες τους καὶ μὴ κατρινάδα, σημάδι τοῦ μεγάλου του πόνου, εἶχε χυθῇ σ' ὅλο του τὸ πρόσωπο, φαινότανε σὰν ἴαχε προσβληθῇ ἀπὸ τὴν ἐπάρατη ἐκείνη ἀρρώστια καὶ μάλιστα σὰν νὰ εἶχε φθάσει στὸ τρίτο στάδιο τῆς. Σ' τὸ ἀκουσμα λοιπὸν ὅτι τὸν ζηταί ἡ Λίνα πέταξε δολόκληρος ἀπὸ τὴν χαρὰ του καὶ ἔτρεξε νὰ φθάσῃ στὸ τόπο τῆς συνεντεύξεως πρὶν ἔλθῃ ἡ κατάλληλη ὥρα. Ἀποῦ δὲν εἶδεν κανένα στὸ μέρος ἐκεῖνο, συμβουλευθῆκε τὸ ῥολῶγι του καὶ ἔαπλώθηκε, σὰν ἀνασθητὸς πλάι ἀπ' ἕνα βράχο ποὺ ὑπερήφανα ἐδέσποζε σ' τὴν ἀκρογιαλιά. Ἀπὸ τὴν μεγάλη του συγκίνησι ἡσθάνετο μὴ φοβερὴ κομμάρα σ' τὰ πόδια του· τὸ σῶμα του ἔτρεμε δολόκληρο σὰν φύλλο δένδρου σ' τὸ ἔλαφρό τ' ἀνέμου φύσημα. Εἶχε ὅμως δίκιο, γιατί ἦταν ἡ πρώτη συνέντευξι μὲς τῆς κατόπιν τῶσαν μηνῶν βάσανων καὶ ταλαιπωριῶν τὰς ὁποίας ὁ δυστυχὴς Ντιντῆς ὑπέφερε ἀγογγύστως χάριν τοῦ ἰδανικοῦ ἔρωτός του, ὅστις παρ' ὀλίγον νὰ τοῦ στοιχίσῃ καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν του ἂν δὲν ἡπέκυπτε ἡ Λίνα.

Περίμενε, περίμενε ἀλλ' ἡ Λίνα τὸ ἴνδομα αὐτὸ τῆς καρδιάς του ποθενὰ δὲν ἐφαίνετο. Διὰ τὴν εἰς τοὺς ἀγαπῶντας ἡ ὀλίγες αὐτὲς στιγμὲς ποὺ παρέρχονται, νὰ φαίνονται χρόνος δολόκληρος; Ἡ ἀνυπομονήσι τοῦ Ντιντῆ ὑπερέ-

τασία ἐξιδανικεύει!

Ἡ θύμησι μ' αἰθέρια φτερουγίζει στὸ μαγικὸ αὐτὸ περιβάλλον καὶ λούζεται σὲ πέλαγα ἀφάνταστης ἡδονῆς καὶ εὐτυχίας!

Γλυκοχάραγμα! Τὶ ὑπέροχη στιγμή!

Πῶς θὰ ἤθελα πάντα σὲ τέτοιο περιβάλλον νὰ ζῶ, πλάττοντας μὲ τὴν φαντασίαν μου ἕνα ἰδανικὸ καὶ αἰθέριο δίκῳ μου κόσμῳ, ποῦ μόνον μὲ τὸ μεθυστικὸ τῶν λουλουδιῶν τῆς ἀνοιξὸς μῦρο σὰν τὰ πουλάκια νὰ ζῶκαί με τὸ παρήγορο τῆς χαρᾶς χαμόγελο!

Δεμιρ-Ισάκ

ΑΓΓΕΛΟΣ ΚΑΛΟΥΔΗΣ

βῆ πᾶν ὄριον· σηκώθηκε καὶ ἄρχισε νὰ βηματίζει σπασμωδικὰ βυθισμένος σὲ μελαγχολικὰς σκέψεις ἡ ὁποῖες περιστρέφοντο πάντα σ' τὴν βραδύτητα τῆς Λίνας. Τὶ νὰ συμβαίνει ἄραγε; πῶς δὲν ἦλθεν ἀκόμη; μήπως τῆς συνέβη κανένα κακὸ; μήπως μὲ ἡπάτησε; μὰ, δὲν μοῦ χωράει στὸ κεφάλι αὐτὸ, γιατί ἐγὼ δὲν τῆς ζήτησα συνέντευξι, ἐπειδὴ εἶχα βαρεθῇ πλέον ζητώντας τοιαύτην, μόνη τῆς μοῦ παρέσχε τὴν περιπόθητη αὐτὴ εὐτυχίαν τὸ νὰ τὴν γνωρίσω ἐκ τοῦ σῦνγγυς. Κι' ἐνῶ ἀπορροφημένος ἀπὸ τῆς σκέψεις αὐτῆς ἐβηματίζε παραπαίων, μὴ ἄμαξα, ἔφαρνα τρέχουσα ἀπὸ ρυτίτσας τοῦ πλυσίον του ὥστε παρ' ὀλίγον νὰ τὸν θρυμματίσῃ. Ἀπὸ τῆς φωνῆς καὶ τῆς βλασφημίας ποὺ ἔκαμε ὁ ἄμαξηλάτης, ἕνα χαριτωμένο κεφαλάκι μὲ δυὸ τεραστίους καὶ ἐλκιστικὰ μαγνήτας· στὸ πρόσωπό του, ὠοάνθεσπείας, κούκλας ἐπρόβαλλε χαριέντως ἀπὸ τὴν θυρίδα τῆς ἀμάξης.

Ἀμέσως ὁ Ντιντῆς ἀνανήψας ἀπὸ τὴν ἀφηρημάδα του ἄρχισε νὰ φωνάζει μὲ μὴ χαρὰ ἀφάνταστη Λίνα, Λίνα, τρέχων ὀπισθεν τῆς ἀμάξης. Ἡ Λίνα, διότι πράγματι αὐτὴ ἦτο μέσα διέταξε τὸν ἄμαξηλάτη νὰ σταματήσει. Ὁ Ντιντῆς ἔφθασε ἀσθμαίνων πρὸ τῆς θυρίδος καὶ ἐστάθη μπρὸς σ' αὐτὴν σὰν ἀπολιθωμένος, καὶ ὅταν ἡ Λίνα τοῦ ἐπρότεινε τὸ ἀφρόπλαστον χερὰκι τῆς γιὰ νὰ κατέλθῃ ἐκ τῆς ἀμάξης, τότε οὗτος συνῆλθε. Ἀποῦ ἔδωσε κατόπιν ἡ Λίνα τὰς δεούσας οδηγίας σ' τὸν ἄμαξηλάτην, ἐκρεμίσθη δολόκληρος σ' τὸ βραχίονα τοῦ Ντιντῆ καὶ ἄρχισαν νὰ διασχίζουν κατὰ μήκος τὸ δρομάκι τῆς Φαληρικῆς ἀκτῆς, χωρὶς νὰ προσφέρουν λέξιν ῥιπτοντες μόνον λαθραία βλέμματα ὁ ἕνας στὸν ἄλλον.

Πρώτῃ ἔλυσε τὴν σιαπὴ ἡ Λίνα.

Καθήμεθα Ντιντῆ, σὲ παρακαλῶ, γιατί εἶμαι σὰν κουρασμένη, τὰ πόδια μου τρέμουν, σὰν νὰ ἔχω τώρα σηκωθῇ ἀπὸ δέμηνο ἀρρώστια.

Ὅπως θέλετε Λίνα ποῦ προτιμᾷς;

Νὰ ἐδῶ δὰ σ' τὰ βραχάκια.

Καὶ κάθησαν στρέφοντες πρὸς τὸ μέρος ποῦ ἔδω ὁ ἥλιος ὅστις ἄρχισε νὰ σκεπάζῃ τὴ γύρω φύση μ' ἕνα ὠραιότατο μενεξεδένιο πέπλο. Λαβὼν θάρρος ὁ Ντιντῆς ἀπὸ τῆς μεμονομένης ἐρωτήσεως, τῆς Λίνας ἄρχισε νὰ τῆς λέγῃ μὲ πόνο:

Ἐπρεπε Λίνα μου, νὰ φθῶσσω σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο, καὶ ἔπρεπε νὰ πῶ μέχρι τρυγὸς τὸ ποτήρι τοῦ πόνου καὶ κατόπιν νὰ μοῦ χαρίσῃς τὴν ἀγάπην σου; ἢ ἤθελες νὰ δοκιμάσῃς ἂν αὐτὴ εἶναι σταθερὴ ἢ ψευδής.

Ὅχι Ντιντῆ ὄχι! οὐτε τὸ ἕνα οὐτε τὸ ἄλλο συνέβη.

Ἀλλὰ τότε;

Ἀπλούστατα γιατί δὲν σ' ἀγαποῦσα, γιατί δὲν αἰσθανόμουν οὐδὲ τὴν παραμικρὴ νύξιν στὴν καρδιά μου γιὰ σένα, δὲν εἶν' ἀρκετὸς ὁ λόγος αὐτός; εἶναι λίγο πικρὸς, ἀλλὰ ἀληθινός.

Καὶ τώρα Λίνα μετέβαλες σκέψιν δὲν εἶνε ἀλήθεια αὐτό;

Ὅχι. Ἡ ἀγάπη δυστυχῶς δὲν ἐπιβάλλεται. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι προσπαθῶ νὰ βιάσω κάπως τὸν ἑαυτὸν, νὰ βιάσω τὴν καρδιά μου γιὰ νὰ αἰσθανθῇ κατὰ γιὰ σένα, καὶ ἔλαβα ἀφορμὴ ἀπὸ τὴν μεγάλη σου ἐπιμονή, ἔλα-

βα ἀφορμὴν ἀπὸ τὸ θάρρος σου, ποῦ δὲν ἀπελπίσθηκες κοδόλου ἀπὸ τῆς ἐπανελημμένης ἀποκρούσεως μου ἀλλὰ ἐξηκολούθεις νὰ μ' ἀγαπᾷς μὲ μεγαλειότερη ζέσι μὲ μεγαλειότερη ἀπὸ πρῶτα θέρμη.

Ὡστε;

Ὡστε ὅλα αὐτὰ τὰ ἐλατήρια συνέτειναν εἰς τὸ ν' ἀρχίσω νὰ συμπαθῶ κάπως πρὸς σέ.

Ὡ! τί εὐτυχία τί εὐτυχία τί χαρὰ. Κι' ἀπὸ μεγάλη εὐχαρίστησι ἀρπάζει τὸ κρινόλευκο χερὰκι τῆς Λίνας καὶ κολλᾷ ἐπανελημμένως πᾶνω σ' αὐτὸ τὰ διάπυρα χεῖλη του.

Ὡ! Λίνα μου. Λίνα μου ἀληθινὰς ἀρχισες νὰ ἔχῃς γιὰ μένα ἔστω καὶ μὴ μικρὴ συμπάθεια.

Ναί, ναί Ντιντῆ καὶ ἡ συμπάθειά μου αὐτὴ ἀπὸ σένα θὰ ἐξαρηθῇ νὰ μεταβληθῇ σὲ ἀγάπην, σὲ λατρεῖα σὲ ἀφωσίωσι· ἐὰν ἐννοεῖται δειξῇς σὲ μένα πραγματικὰ δειγμάτων τῆς ἀληθινῆς σου ἀγάπης ποῦ ἔχεις γιὰ μένα.

Ἄγε Λίνα μου τί θέλεις νὰ κάμῃ, μὲ τὸν τρόπο θέλεις νὰ σοῦ φανερώσω ὅτι ἐκεῖνο ποῦ γιὰ σένα αἰσθάνομαι μέσα στὴν ἄδολη καρδιά μου εἶναι ἀγάπη ἀληθινὴ αἰσθηματικὴ, λατρεῖα εἰλικρινή.

Ἀκουσε λοιπὸν Ντιντῆ: (Ἀκολουθεῖ)

* ΣΟΝΝΕΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ *

I

Ἐκλαψα... ἔκλαψα πολὺ, ἕνα μικρὸ λουλουδί σὰν εἶδα νὰ μαραινέται στὸν ὕμνο μου θλιμμένα: πικρὰ τὸ γλυκοχάραγμα μ' εὐχῆς χθὲς κλαμμένη.

τὴν ἀγγυγνία μου ἔβλεπες τ' αὐγερινὸ τραγῶδι = Τὸ δάκρυ τὸ καλοκαιρινὸ, μοῦ λένε μὲ συμπα-

(νε.)

ἐφαίνεται πρὸ γρήγορα καὶ ἀπ' τὴν δροσὶ στὸ φύλ-

(λ.)

Ὅσοι καὶ ἂν εἶν' ἀγαπητὰ τὰ λόγια τους καὶ φίλα χύνουν φαρμάκι πρὸς πικρὸ στὰ λίγα μου τὰ χρόνια! Θέλω νὰ κλάψω... θέλω, ναί! Ποιὸς ὅταν ἀγαπήσῃ τῆς λησμονιᾶς; τὰ κάτεργα ποτὲ του θὰ ποθῇ τῆς. Ἡ ψεύτης ὁποῖος τὰ ζητεῖ, ἢ μέσα στὴν καρδιά-

(του)

τὸν ἔρωτα δὲν ἐννοίωσες ποτὲ σ' ἀληθινὰ του! Θὶ σὲ θυμᾶμαι πάντοτε, θλιμμένο μου λουλουδί, καὶ κλαίγοντας θὰ ξαναζῶ μέσ' στὸ παλὸν τραγῶδι.

II

Ἀχ! Ἄν μπορούσ' ἀγάπην μου, σφιχτὰ νὰ σὲ φι-

(λήσω,

τὸ αἷμα ποῦ τὰ στήθια πονεῖ νὰ καταπιῶ, καὶ αἷμα δίκῳ μου καθαρό καὶ ἄγνὸ νὰ σοῦ χαρίσω δαγκώνοντας τὰ χεῖλιά σου μ' ἐρωτικὸ σπασμό!...

Ἀχ! Ἄν μπορούσα νὰ κλέβω μεσ' στὴ γλῆσσά σου τὸν πόνο σου ποῦ τυραννεῖ, ποῦ πνίγει φθονεῖα τ' ἀσθενικὰ τὰ στήθια σου, καὶ ἀπὸ τὴν ὑπέρ-

(εἶ σου

τὸ μυστικὸ σαράκι τῆς νὰ σοῦ περνα κρυφά... Πόσο θὲ νάμουν εὐτυχής!... Θὲ νάπερνα μπρὸς (στὰ σου

τὸ δάκρυ σου ποῦ θ' ἔχυνες γιὰ μένα νὰ θεωρηθῇ πνιγμένο μέσ' στοῦ λυτρωμοῦ τῆς μυστικῆς χαρᾶς (σοι!

Ἀχ! Ἄν μπορούσ' ἀγάπην μου σφιχτὰ νὰ σὲ φιλή-

(σοι,

μ' ἕνα φιλὶ νὰ σοῦ ἔλεβα τὸν κρυφὸ σου καὶ καὶ καὶ ἔξερνα πῶς θάτανε γιὰ μένα φονικὸ!

Ἀθῆναι

ΠΑΝ, Κ. ΚΑΡΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀτσαλὶ σχεδὸν αἱ γυναῖκες συγχέουν τὴν ἀληθινὰ ἀγαπῶντα μετὰ τῶν αἰσθηματικῶν.